

отъ Геритъ преди три дни. Хаджията имъ кимна съ глава. Гърцитъ му отвърнаха съ дълбоки поклони. Намѣсто да излѣзатъ на улицата — тѣ надникнаха най-напредъ въ печатницата. Работникътъ имъ показа буквитъ, пресата, отпечатанитъ книги. Калугерътъ се усмихна:

— Чудесно! — рече той и потупа словослагателя по гърба.

Но щомъ излѣзоха на Вардарска улица, лицето на Хрисанта доби свирепо изражение. Той се обърна къмъ попъ Атанаса:

— Защо държите тази змия въ черковния дворъ? Нѣма ли огънь? Кжщурката е дървена. Ще пламне като барутъ.

Попъ Атанасъ, безъ да го погледне, му отвърна:

— Тихо, насреща идатъ българи.

* * *

Презъ нощъта, когато месечината потъна задъ морето и солунчани заспаха първи сънъ, въ черковния дворъ на Света Мина избухна пожаръ. Буйно запръщѣха чернитъ клони на дървото предъ запалената печатница. Изгорѣха книгитъ, изгорѣ пресата, стопиха се металнитъ букви. Дѣдо Теодосий пристигна въ зори и нагази съкрушенъ пепелището. Толкова трудове отидоха залудо. Въ Ватоша той начете на даскалъ Камче 500 гроша. Даде му ги въ ржцетъ, да иде въ Бѣлградъ и купи печатницата. Продаде и бащината си кжща въ Дойранъ. На своитъ момчета, които останаха безъ майка неврѣстни — той даде само една воденица, една вехта пущина, да се бѣхтятъ за кѣшей хлѣбъ. Хлѣба имъ отне отъ ржцетъ, за да купи печатница, този свѣтилникъ български, и ето сега всичкитъ му трудове се превърнаха на пепель! Предъ замреженитъ му очи мигомъ се появиха ония крилати българчета, които щѣха да поведатъ своя народъ къмъ свѣтлината...

— Изгорѣха имъ крилцата! — прошепна дѣдо Теодосий Синаитски и се облегна върху овжгления дѣнеръ на дървото, защото му прилоша.

Клисарътъ го подкрепи и двамата тръгнаха бавно къмъ черквата.

А. Каралийчевъ